

SEIS ESPIRITOAIS NEGROS

1. A crucifixión

Levárono perante o tribunal de Pilato
e non dixo unha soa palabra.
Levárono ao monte do Calvário
e non dixo unha soa palabra.
Clavárono na cruz,
atravesáronlle un costado.
Entón baixou a cabeza e morreu.
E nunca dixo unha soa palabra.

2. Ouh, Señor, que mañán!

Ouh, Señor, que mañán!
Cando as estrelas caían
ouvirase o son da trompeta,
ouvirase o canto dos anxos.
Ouh, Señor, que mañán!

3. Deixeiño todo

Deixeiño todo para marchar tras del,
deixei a miña casa.
Non debo permanecer aquí,
o meu Señor chámame.

4. Ás veces síntome como un neno sen nai

Un longo camiño cara a casa.
Son un fidel crente
no longo camiño cara a casa.

5. Saúdo á coroa

Alguns chegaron mutilados,
outros chegaron lisiados.
Pero todos saudaron a coroa do Señor.
Alguns chegaron rogando,
outros chegaron pregando.
Mais todos saudaron a coroa do Señor.
Alcluia!

6. Hai un home dando voltas

Hai un home dando voltas recollendo nomes.
Está apuntando os nomes de meu pai e de miña nai.
Deixou o meu corazón dorido.
Ese home recollendo nomes é a morte!

(Tradución: Bibiana Riaño)

ASOCIACION
AMADORES DA MÚSICA
ACADÉMIA DE MÚSICA
CARLOS A. FDEZ.-CID

PRIMAVERA CULTURAL DE RIBADEO 1993

XOVES 8 DE ABRIL
8'30 DA TARDE
CAPELA DA VENERÁBEL
ORDE TERCEIRA

BANDA MUNICIPAL

CONCERTO
DE MÚSICA
RELIXIOSA

EXCMO.
CONCELLO DE RIBADEO

“Hai que pensar no que o público necesita e non no que pide. Hai que educar á audiencia e ensinalle cousas novas porque ninguén pode amosarse partidario do que descoñece. A música é algo máis que puro entretenimento”. Subscribemos a declaración de Kurt Masur, o actual director da Orquestra Filarmónica de Nova York. O programa de xénero que ofrece a Municipal ribadense e que debullamos nas liñas que seguen, é algo inédito no bandismo galego. Non pode gozar aínda —recoñécemolo— do favor popular dun concerto de pasodobres, mais se a Banda Municipal de Ribadeo é a concreción pública dun proxecto en gran medida educativo, hao ser tamén para quen a escoitan. Daí estas notas, máis ponderadas do común.

Willy Hautvast (Maastricht, 1932) é un compositor entregado ás orquestras de vento, ás bandas. Clarinetista, é tan coñecido como arraxista para banda de páxinas sinfónicas como pola súa importantísima produción propia. A Banda Municipal de Ribadeo ten tocado a súa transcripción do *Jesus Christ Superstar*, de Lloyd Weber. O seu *Preludio coral* é unha peza onde un único tema severo serve para amosar as múltiples posibilidades tímbricas dunha banda.

A *Marcha fúnebre* de Federico Chopin (1810-1849) é célebre por motivos extra-musicais: interprétase nos funerais de estadistas e monarcas de todo o mundo. Coñece versións dunha marcialidade inxustificábel. A nosa, debida a pluma de Emilio Cebrián Ruiz, é a tradicional das bandas peninsulares. Non esquezamos que a marcha forma parte dunha obra para piano.

Máis novo aínda que Chopin finou Giovanni Battista Pergolesi (1710-1736). Conquistou unha fama inusitada para o seu tempo e para a súa idade coa ópera bufa *La serva padrona*. A súa obra mestra é, sen embargo, o *Stabat Mater*, para soprano, mezzo-soprano e conxunto instrumental de cámara. O compositor e intelectual español Julio Gómez asina a transcripción para banda reducida dos fragmentos que ofrecemos, como A.C. van Leeuwen fai o propio con dúas páxinas senlleiras do repertorio relixioso: o *Panis angelicus* de César Franck (1822-1890) e o estremecedor motete de Mozart *Ave verum corpus*; o sentido concertante e o camerístico caracterizan, respectivamente, estes dous arranxos.

As toalidades de Mi bemol Maior e de Do menor, con tres bemois na clave que representan a triada do rito da iniciación e os tres pilares do “templo da humanidade”; a predilección polos instrumentos de vento fronte aos de corda e tegra; as ligaduras expresivas de dúas notas; a harmonía consonante das terceiras e sextas paralelas... Eis o cerne das características emblemáticas da música franc-masónica, perefeitamente teorizadas. Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791) ingresou na lóxia masónica vienesa *Zur Wohltätigkeit* (Beneficencia), movido polas súas inxedanzas progresistas, pacifistas e renovadoras da sociedade, en decembro de 1784.

A reiteración de motivos de aparente simpleza (tanto musical como literaria), acompañados de figuracións rítmicas e de harmonías que logo recollería o jazz, son a constante dos cantos espirituais dos negros norteamericanos. Ted Huggens amañou média dúcia deles (algun moi coñecido) para banda sinfónica.

H.N.

P R O G R A M A

Preludio coral Willy Hautvast

Marcha fúnebre da

Sonata n.º 2, Op. 35, en Si bemol menor F. Chopin

Stabat Mater

(Introdución e “*Quando Corpus Morietur*”) J.B. Pergolesi
(Transc.: Julio Gómez)

Solistas: Rubén Soloso Irímia e
Victor M. Sanjurjo Rio,
Fliscornos.

Panis angelicus C. Franck

Cuarteto de Metais:
Rubén Soloso, Fliscorno
Victor M. Sanjurjo, Trompeta
Aurora Fernández Peña, Trombón
Beatriz Lombao, Bombardino

Ave verum corpus W.A. Mozart

Música fúnebre masónica, KV 477 W.A. Mozart
(Transc.: D. Dondeyne)

Seis espirituais negros Arr.: Ted Huggens

1. The crucifixion
2. My lord what a morning
3. Steal away
4. Sometimes I feel like a motherless child
5. Hail to the crown
6. There's a man going round

Director: HERNÁN NAVAL